

Finantsloven. Jeg siger derfor: Disse formelle Grunde ere for mig aldeles overveiede til ikke at kunne indlade mig paa dette Forslag. Jeg beklager, at Regjeringen har stillet det saaledes, at man, for at Stillingen kan være klar, billigvis bør vise denne Stemning ved stærk at stemme mod Loven, en Fremgangsmaade, som jeg vil give det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen) Ret i, at vi ellers ikke bruge, men jeg tror, at det er det høfligste og oprigtigste mod den ærede Minister ved sin Afstemning at sige sin Mening rent og klart paa det nuværende Stadium. For Resten forstaar jeg ligesaa godt det ærede Medlems Stilling ved denne Leilighed som ved flere andre. Om selve Realiteten af Sagen skal jeg derfor her slet ikke udtale mig, uagtet der er faldet flere Udtalelser, som kunde friste mig dertil. En Ting turde det dog være mig tilladt at gjøre opmærksom paa, og det er, at, naar ærede Medlemmer og den ærede Minister — og dertil skal han have Ret — have fremhævet dette Spørgsmaal som værende af en overordentlig stor Betydning, og naar ærede Medlemmer have henstillet til os, om vi ikke dog med Anger og Ruelse vilde komme til at fortryde, at vi ikke her ved vor Afstemning fulgte den ærede Minister, maatte man dog derimod erindre om, at det Spørgsmaal jo naturligtvis har faaet en til sin Vigtighed svarende sadrelandsfindet og dyberegaaende Behandling i Hans Majestæts Raad, og den ærede Regjering maatte da paa en anden Maade, end hidtil er sket, vise, at den har set Sagen i samme Lys, som de ærede Herrer, at den havde en saadan Vigtighed for Samfundet, som de have fremstillet. Nu kan det være, at de ville sige: Den Betragtning kunne vi ikke gjøre gjældende, fordi vi ikke i andre Sager have den Tillid til Resultatet af de Overveielser, der komme frem fra Ministeriets Side. Jeg siger: Værsgod; men hvad om vi rettede en lignende Henstilling til ærede Herrer. Ærede Herrer have den Tillid til Ministeriet, hvoraf maatte følge, at, naar det egentlig ikke synes at ville vove Noget paa dette Spørgsmaal, maa det ikke staa for dem i et saadant Lys, som her er fremstillet fra enkelte ærede Medlemmers Side og fra den ærede Marineminister; thi jeg skal sige Dem, mine Herrer, at Sagen vilde have stillet sig langt klarere, dersom Regjeringen, i Betragtning af den Betydning, den tillagde denne Sag, dersom den da er enig med ærede Herrer i Vigtigheden af nu at faae Spørgsmaalet afgjort, i saa Henseende var kommen frem i Landsthinget, med Forslag, og havde bedet om at faae det optaget paa Finantsloven, var kommen tilbage til os med Finantsloven og forlangt vor Bedtægelse og sat hele sin Vægt ind derpaa og sagt: Bedtag denne eller vi gaa. Det var en Fremgangsmaade, mine Herrer, der kunde give Respekt. Naar det dreier sig om alvorlige Spørgsmaal, hvor der er Tale om, at man med Anger og Ruelse skulde

fortryde sin Afstemning derover, siger jeg: Saa er det at vente, at Hs. Majestæts Regjering tager Sagen alvorligt. Jeg forstaar ikke, at den kan tages alvorligt efter den Vægt, der er lagt paa den, paa anden Maade, end jeg her har nævnet, og hvad skulde der være til Ginder for, at Regjeringen med sin hele Vægt lige overfor dette Thing ikke skulde have sin Billie sat igjennem? Hvorfor skulde Regjeringen tvivle om, at dette Thing, der har givet dem — for at bruge en plat Sagnelse — Hesten, ikke ogsaa vilde give den Grimen. Det forekommer mig, mine Herrer, at ogsaa Regjeringens egne Venner maa sige: Denne Sag er fra Regjeringens Side ikke taget saa alvorligt, som vi stille den op til at være. Jeg tror ikke, de have Ret, naar de sige, at det er en virkelig stærk Regjering, der ikke bør vove sig selv for at sætte et Spørgsmaal igjennem af denne Beskaffenhed, men ærede Modstandere ere bange for at erkende denne Sætnings Sandhed; thi saa komme de ind paa at anerkende Parlamentarismens Berettigelse. Men jeg siger, at uden Parlamentarisme faae De ikke her i Danmark nogen stærk og virkelig Regjering, men en saadan Regjering, som vel siger til os, at de og de Sager ere alvorlige og vigtige, men at den dog ikke tør vove Noget paa at sætte dem igjennem. Man maa slutte efter denne Optræden, at Regjeringen ogsaa i andre Forhold viger tilbage, og det svækker baade dens Virksomhed og deres Handlen og Skridt, som staa under selve Kongens Raadgivere. Jeg skal ikke nærmere udtale mig om dette, men jeg er overbevist om, at ærede Modstandere, ærede Venner af Ministeriet, i alt Fald i det store Flextal i Virkeligheden give disse Betragtninger Medhold, selv om de ikke her aabent sige det (Stemmer: Saa!). Ja, de Herrer kunde sige: Saa, og tilbede deres Ideal af en Regjering, der siger, at en Sag er af overordentlig Vigtighed uden at turde vove Noget paa den. Sagen kan imidlertid negte mig, at med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal, dersom Folkethinget i Dag forkaster dette Forslag, er der endnu en Uvei for Hs. Majestæts Regjering til at komme frem med det paany, det kan stilles til Finantslovens 3die Behandling i Landsthinget og saa kunne vi jo faae det herind, saa ere jo de formelle Hensyn borte, der ligger da ikke noget i Veien i den Henseende; naar det ligger saaledes for, kunne vi da overveie de tekniske, finansielle og politiske Hensyn; men for mig er for Dieblisset de formelle Hensyn saa overveiede, at jeg ikke kan tjene ærede Medlemmer og — hvad jeg beklager — den ærede Marineminister i at følge ham paa denne Wei. Jeg siger, at jeg beklager det, thi jeg synes, at den ærede Ministers Stilling havde været heldigere, om han havde kunnet formaa sine Kolleger til at træde op med sig paa et saadant Punkt, men det er jo ikke at vente, at vi af Hensyn til at bevare et enkelt Medlem af det nuværende Ministerium, som